

Pilarin

Més contes de sempre

edicions
62

Pilarin

Més contes de sempre

© de les il·lustracions: 2016, Pilarín Bayés
© d'aquesta edició: 2016, Edicions 62, S. A.
Diagonal 662-664, 08034 – Barcelona
www.edicion62.cat
info@edicions62.cat

Text: Muntsa Fernández i Marc Donat
Disseny de la coberta: Sandra Penadès

Primera edició: setembre del 2016

Dipòsit legal: B-14.711-2016
ISBN: 978-84-297-7526-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Els contes...

Hansel i Gretel	7
La princesa i el pèsol	31
Els músics de Bremen	55
El sastre valent	79
La lletera	103
Jack i la mongetera	127
Alí Babà i els quaranta lladres	151
Mulan	175
Rapunzel	199
El vestit nou de l'emperador	223
Aladí i la llàntia meravellosa	247
Peter Pan	271
Pocahontas	295

Hansel i Gretel

Hi havia una vegada un pagès molt pobre que vivia amb els seus dos fills en un mas molt petit que gairebé no els donava ni per menjar. El petit, en Hansel, era un noi molt eixerit però una mica poruc, i la gran, la Gretel, una noia valenta i molt curiosa. Passaven força gana, però eren feliços i s'estimaven molt el pare i la terra on vivien.

Cada matí sortien a buscar menjar i llenya. El pare agafava un camí per anar a caçar algun animaló per sopar i els nois s'endinsaven al bosc per recollir branques i branquillons i fer un bon foc per coure'l. Com que en Hansel tenia por de perdre's, anava deixant tot de molles de pa pel camí per trobar la manera de tornar a casa.

Un matí, la Gretel va decidir anar fins a un bosquet que no havien trepitjat mai i on hi havia tants arbres que gairebé no s'hi veia la llum del sol.

—Allà hi deu haver llenya per donar i per vendre —deia la noia.

—Sort del pa —li responia en Hansel—, si no, ja estaríem ben perduts!

Pobrets, el que no veien era que uns ocells picaven les engrunes i esborraven el camí de tornada.

A l'hora de tornar, els dos germans no trobaven el camí. No veien el pa per enlloc, els ocells se l'havien menjat tot. Tot eren camins i caminets, i ells vinga a fer voltes sense encertar la ruta de casa. En Hansel no parava de plorar.

—Tinc gana, Gretel, tinc molta gana! —feia somicant—. S'està fent fosc, tinc fred...

—No pateixis, Hansel —l'intentava tranquil·litzar la Gretel agafant-li la mà—, segur que per aquí trobarem el camí. Però la noia estava una mica espantada i també tenia molta fam.

Quan ja era negra nit, van descobrir una cabana al mig del bosc. Devien ser molt lluny de casa, perquè aquella cabana no l'havien vist mai.

—Anem-hi —va fer la Gretel—, segur que hi podrem descansar i menjar alguna cosa.

En veure la cara d'espantat d'en Hansel, la Gretel el va animar:

—Au, valent, som-hi. Demà ja buscarem el camí de tornada.

Quan hi van arribar, es van endur una bona sorpresa. Mai no havien vist una cabana com aquella! Les parets eren de pa de pessic, la teulada i les portes, de xocolata. De la xemeneia regalimava vainilla —no, nata—, els porticons eren de torró i els poms de les portes, de caramel... Mmmmm, que dolça que devia ser! I amb la gana que carregaven, van decidir tastar-la. En Hansel va començar a mossegar un tros de paret mentre la Gretel queixalava el porticó d'una finestra.

De dins la cabana va sortir una velleta simpàtica i riallera que els va convidar a entrar.

—Passeu, passeu —els deia amb una veu molt dolça—, deveu estar cansats i afamats.

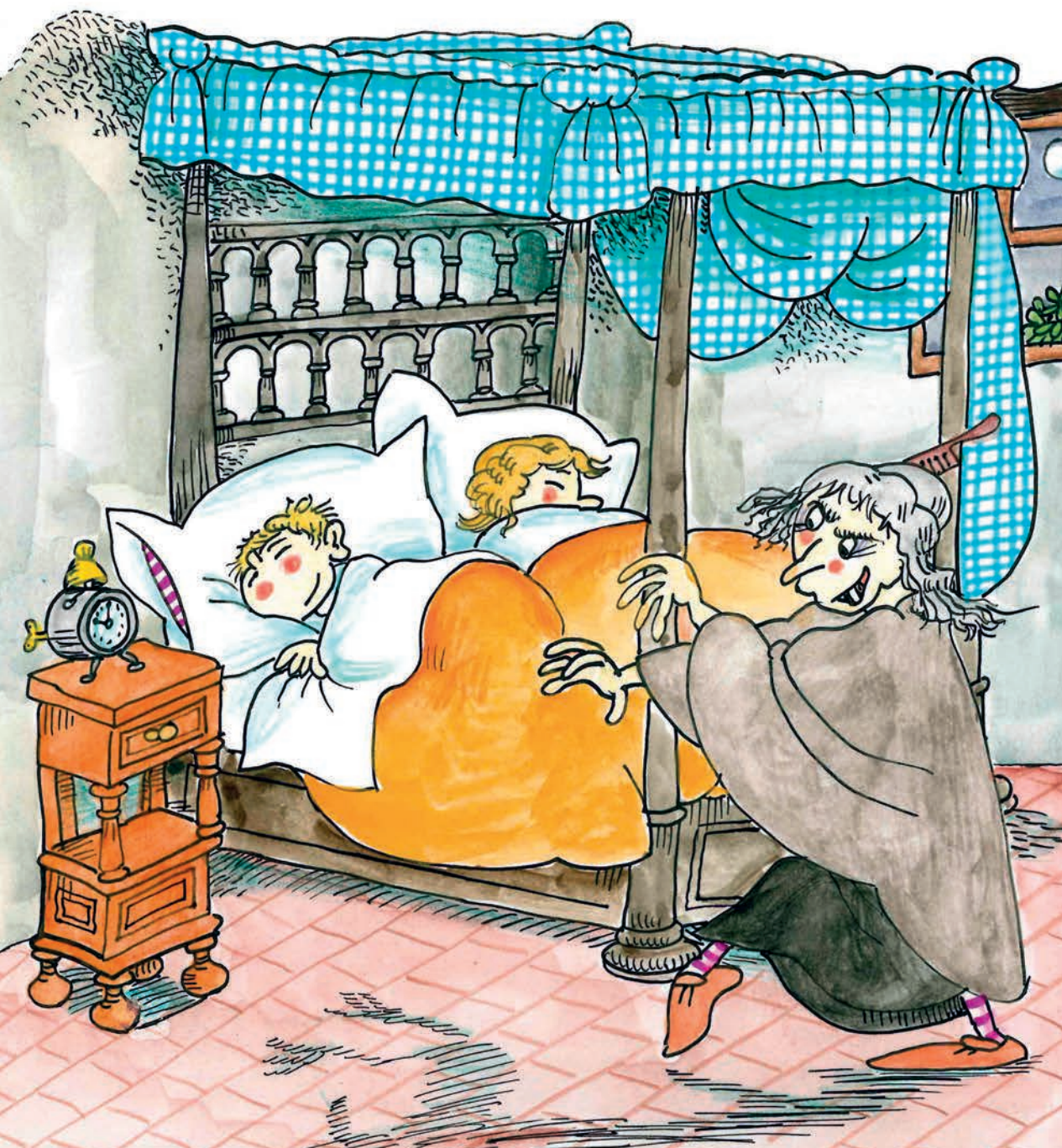
Les sorpreses no s'havien acabat. La cabana era plena de dolços, de pastissos, de caramels i també de monedes d'or. Allò era fabulós!

Mentre es refeien de l'aventura menjant un plat de sopa ben calenta, la velleta els va preparar el llit perquè poguessin descansar i els va dir, amb un somriure misteriós, que l'endemà encara en trobarien més, de sorpreses.

Els germans es van adormir de seguida i la velleta, que en realitat era una bruixa malvada i que, de simpàtica i riallera, no en tenia ni un pèl, va agafar en Hansel i, d'una revolada, el va tancar dins d'una gàbia. Ai quan es fes de dia...!

La sorpresa de l'endemà va ser ben desagradable.
En Hansel, engabiat; la cabana ja no era feta de dolços,
sinó de pedra; la velleta ja no era simpàtica, només cridava,
i quan somreia ensenyava les úniques quatre dents que li
quedaven. Ara sí que havien begut oli!

La bruixa tenia un pla: menjar-se els dos noiets.
Primer en Hansel i després la Gretel. Abans, però, el noi s'havia d'engreixar, perquè estava tan prim i desnerit que només tenia ossos, i amb aquelles dents tan corcades la vella tan sols podia mastegar carn ben tendra. Mentre el noi s'afartava de menjar, tingués gana o no, la Gretel treballava com una mula cuinant, rentant la roba, escombrant i fregant de sol a sol, vigilada per aquella mala peça.

Cada matí, la bruixa mirava si el noi s'havia engreixat mesurant-li l'amplada del braç. En Hansel veient que la vella era una mica curta de vista, li donava sempre un os de pollastre que s'havia guardat per fer veure que continuava igual de prim. La bruixa no se'n sabia avenir, aquell noi semblava una llima de tant que menjava, però també era un sac d'ossos. On s'ho guardava tot?

Un matí, cansada d'esperar, la vella va decidir cruspí-se en Hansel sí o sí. Mentre manava a la Gretel que preparés les verdures, la bruixa va encendre el foc. Quan l'aigua bullís, ficaria les verdures i en Hansel a l'olla.

Quan les verdures estaven preparades, la bruixa va cridar una altra vegada.

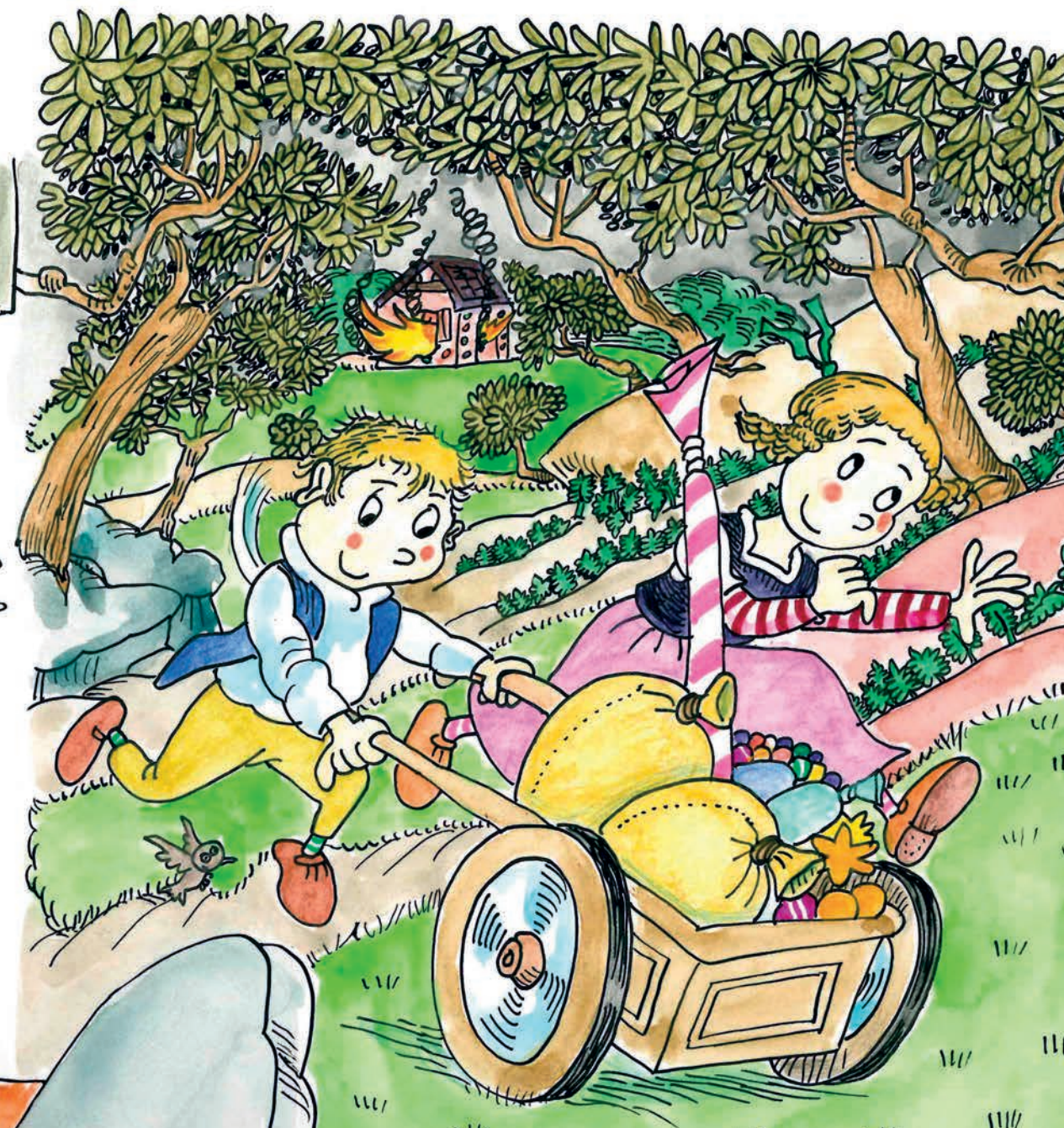
—Nena, mira si l'aigua està prou calenta.

—I com ho sabré, això? —li va dir la Gretel, que havia tingut una idea.

I mentre la bruixa, enfadada, li ho explicava, acostant-se al foc, la noia va aprofitar per empènyer-la i fer-la caure dins l'olla.

Després que la Gretel alliberés el seu germà, tots dos van sortir corrents de la casa amb un carro carregat de xocolata, dolços i sacs plens de monedes d'or. No sabien quant trigarien a arribar a casa però segur que, de gana, no en passarien.

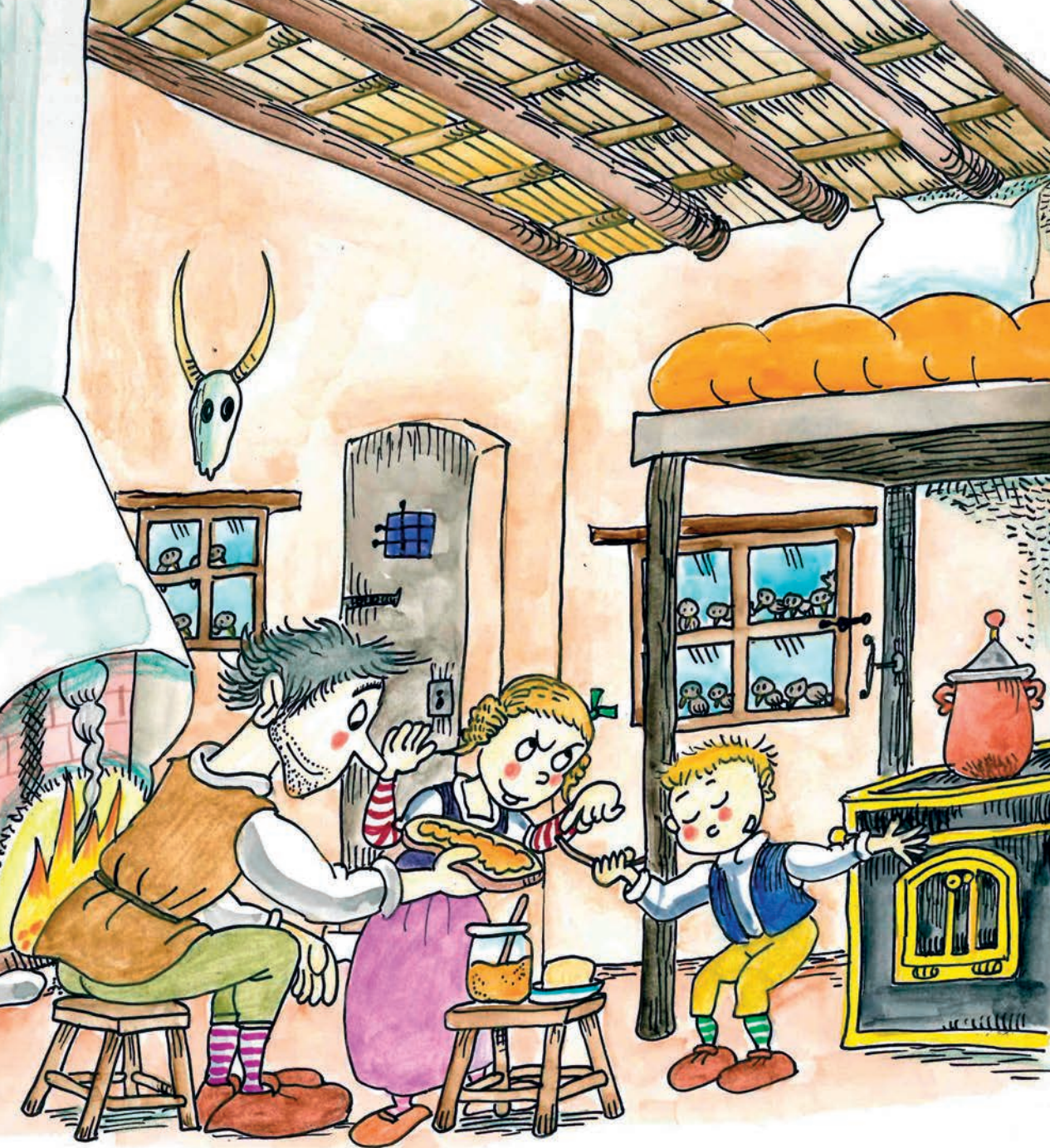
Però van tardar menys del que es pensaven perquè els ocells que havien fet que es perdessin, veient que el seu pare patia cosa de no dir pensant en els seus fills, van decidir sortir a buscar-los. Van recórrer el bosc de punta a punta fins que els van trobar. Aleshores van començar a col·locar pedretes al camí perquè els nois sabessin com tornar a casa.

Finalment en Hansel i la Gretel van veure la casa, i també el seu pare... Imagineu-vos l'alegria que van tenir tots tres! Com s'abraçaven, semblava que fes dies que no s'haguessin vist. Bé, de fet, feia dies que no es veien, sí que n'hi havia per estar feliç i content.

Els nois li van explicar tota l'aventura, la caseta, la bruixota, l'os de pollastre, el foc i li van ensenyar el tresor que havien portat. Ara mai més passarien gana.

I és ben cert que ja no van passar mai més gana, i també és cert que van continuar igual de feliços però ara amb l'estómac ple. I encara és més cert que no es van tornar a perdre. A partir de llavors, en Hansel i la Gretel han fet tot de marques als camins per poder tornar a casa sempre que vulguin.

